Am ales în mod deliberat acest titlu, poate puțin pretențios, pentru însemnările noastre. Dar cititorul ne va înțelege — sperăm — cînd va afla ce anume și-au dorit (și își doresc în continuare) părinții citorva mii de copii din SATELE ȘI COMUNELE județului Timiș.

Variațiuni pe aceeași temă: sportul de masă

Așa cum își doresc părinții...

Ei și-au dorit ca fiii și fiicele lor să aibă la dispoziție baze sportive unde, totdeauna supravegheați, să-și cheltuiască resursele de energie de care dispun. Și nu știm de ce — de altfel nici nu am insistat pentru a ni se da explicații — părinții au dorit, aproape unanim, să pună la dispoziția copiilor mai întîi bazine de înot. Așa se **face că anul trecut s-a declanșat o adevărată campanie de amenajare a unor bazine, unele de dimensiuni mai mari, altele mai reduse ca lungime și lățime.**

Începutul l-au făcut sătenii din comuna Lovrin. Între două deplasări pe ogoarele cooperativei agricole de producție, ei își făceau timp (și cînd spunem EI, îi avem în vedere aproape pe toți locuitorii apți de muncă) pentru a lucra, cel puțin o oră, la amenajarea bazinului de înot. Bazinul, lung de 50 de metri, construit în exclusivitate cu contribuție voluntară, și-a primit primii oaspeți anul trecut. Acum se poate spune, așadar, despre copiii din Lovrin că **se găsesc în... apele lor.** Și nu se știe dacă după cursele repetate în „olimpicul" de la Lovrin, din acest bazin de înot nu va ieși un... Slavic sau, cine știe, chiar un campion și mai talentat. Pentru că nu se poate altfel, din moment ce în acest „acvariu" înoată — de dimineață și pînă seara, din primăvară și pînă toamna tîrziu — fără nici un fel de opreliști, aproape toți copiii Lovrinului.

Inițiativa lovrinenilor s-a transmis destul de repede și numai într-un an (1969) au fost amenajate bazine de înot și în alte localități rurale: Bulgăruș, Teremia și alte cîteva. **„Acum** — după cum ne spunea tovarășul C. BALIȚA, președintele Consiliului județean Timiș pentru educație fizică și sport — **înotul tinde să devină un sport care atrage tot atît de mult, ca și fotbalul".**

Rămînind în continuare în domeniul „ruralului", să amintim și alte acțiuni întreprinse pentru practicarea sportului, cu adevărat de masă. Ne referim la construirea — cu contribuție cetățenească de peste 90 la sută — a unor terenuri de sport la Orțișoara, Tomnatec, Nerău, Gătaia, Dumbrăvița. La Becicherecul Mic — pentru a oferi o exemplificare mai detaliată — au apărut, din nimic și într-un timp record, două terenuri de baschet, două de handbal, un teren de volei și o groapă de sărituri. Pe acest adevărat complex sportiv își fac lecțiile de educație fizică elevii școlilor din localitate. Ceilalți — tineri cooperatori, mecanizatori — organizează excelente întreceri între întreprinderi, între cartiere. Pentru că Becicherecul MIC este una dintre cele mai MARI comune ale județului. Așa încît nu se poate vorbi de ore „neproductive". Cît îi ziua, terenurile sînt „populate" de tinerii dornici să practice sportul. Și acum din nou cîteva cuvinte despre Lovrin. Bazinul de înot de care vorbeam la început a încheiat suita de baze sportive oferite, drept zestre, tinerilor. Înaintea bazinului, aici se construise un modern teren de handbal — pe care se desfășoară și competiții județene — cu o cochetă tribună din piatră.

Este adevărat că „Banatu-i fruncea"? Da, așa s-ar părea după asemenea rezultate în introducerea sportului de masă la sate. Dar să dăm și celorlalte județe dreptul la replică.

Ion GAVRILESCU

„CUPA OLIMPIA"

O COMPETIȚIE INEDITĂ

Poligonul Tunari va găzdui în aceste zile o importantă competiție de tir dotată cu „Cupa Olimpia". Participă unii dintre cei mai buni trăgători români precum și reprezentanții clubului Ujpesti Dosza din Budapesta.

Organizatorii au inclus în program toate probele la pușcă, pistol, talere și tir cu arcul. Este pentru prima oară în acest an cînd are loc un concurs de tir de o asemenea amploare. Întrecerile vor constitui și un bun prilej de verificare înaintea internaționalelor României dintre 7—10 iunie.

Competiția începe simbătă, de la ora 9.

O SĂRBĂTOARE: FILMUL „GOL"

TELE-CRO-NICA

Ceea ce în programele de televiziune a fost anunțat cu literă mică, fără nici un chenar, ca una din cele mai obișnuite emisiuni doar: „Gol" — filmul Campionatului mondial de fotbal ediția 1966 — Anglia. Secvențe inedite din cele mai importante meciuri ale „World-Cup"-ului, — s-a dovedit a fi unul din cele mai formidabile filme din cîte ne-au trecut prin fața ochilor, de cînd ne numim telespectatori. Cum de s-a „vîndut" atît de prost această emisiune, cum de s-a putut scrie că „Gol" constituie „secvențe inedite"... cum de nu a insistat redacția sportivă ca acest film desăvîrșit să fie anunțat cu litere de o șchioapă, ca orice capodoperă serioasă — încă mai stau și mă întreb și-mi muște limba ca să nu spun ce cred despre cei care l-au paginat cu litera consacrată anunțării cronicilor lui Eugen Atanasiu și a altor mărunțișuri cotidiene... Mai marii programului și programelor l-or fi considerat un film de „circuit sportiv", bun de aruncat pe la orele 16, cînd nu e campionat, cine l-o vedea l-o vedea, care-i microbist să se uite, care nu să doarmă... Or „Gol" e un film care-și are locul în sanctuarul celor mai culte și mai rafinate emisiuni ale televiziunii — la „Teleenciclopedie", la „Telecinematecă", dacă nu la „Ce știm despre om". „Gol" e un film despre secolul 20, despre oamenii lui, despre pasiunile lor, despre setea lor de libertate și naturalețe, despre plăcerea de a trăi și a iubi viața. Se pleacă de la fotbal, de la o minge, pentru a se ajunge — fără comentarii excesive, doar prin montajul uluitor al imaginilor — la o filozofie a vieții, la Camus, la bucuria unei lacrimi nobile venite din adînc, aselenizînd lin pe obraz. Atît e de frumos, de adevărat, de omenesc. Un prieten care are toată ziua de-a face cu complicate texte intelectuale, cu savanți și literați nu o dată ermetici sau reci — mi-a spus că lui „i-a venit" să plîngă. Eu — o spun deschis — am plîns ca la „Rocco"... E vorba despre fotbal — și încet, încet ne trezim în teatrul acelora de pe la 1500, din Londra, unde Shakespeare își prezenta dramele în mijlocul unei populații care bea, striga și tăcea îngrozită cînd Hamlet... „Gol" e o dramă modernă ai cărei eroi se numesc Pele, Eusebio, Ratin, Iașin, regina Angliei, Tilkowski, arbitrii, fanfara, nord-coreenii și spectatorii. Oamenii se joacă pe viață și pe moarte. Dar nu „joacă" lor e filmată, ei chipurile, expresiile în timpul jocului, în timpul pasiunii care-i duce deseori pînă la marginea prăpastiei. „Joaca" lor devine esențială. Cîntecele lor în timpul jocului au paroxismul acelor coruri pe care am obosit tot numindu-le „antice". Iată că nu sînt „antice"... Fețele sînt căutate cu voluptate — ca-n Shakespeare, adevărul; Pele plînge; Eusebio pîndește ca o fiară între curaj și spaimă; Stiles îl caută pe Eusebio diavolește; Ratin, cel eliminat pe nedrept, e urmărit de aproape un minut în timp ce jocul continuă în prim-plan, dar prin forța imaginii Ratin — cel din planul doi — acoperă întreg ecranul, cu pasul său de condamnat care disprețuiește lumea la granița dintre mîndrie și blazare. Regina — după ce a exprimat voința adunării ca „să vedem un fotbal de calitate" — e împietrită la 1—0 pentru vest-germani în finală. Englezii învîng și fac baie în fîntînile Londrei, ca-n „Dolce Vita", nebuni de fericire, — un singur englez nu surîde, nu cîntă, filozof impenetrabil: sir Alf Ramsey. Administratorul stadionului închide templul: el coboară scările pe care au rămas lozinci, pancarte, afișe, aruncate după consumarea dramei, ca-n „Ciuma"... E tăcere — ca-n parcul lui Antonioni din „Blow-up", după crimă. Administratorul dă a lehamite cu piciorul într-o cutie goală — e sfîrșitul. e tot ce se mai poate spune după un triumf uman.

Nu știu dacă englezii vor izbîndi în Mexic, nu știu dacă au cel mai bun fotbal din lume. Nici nu mă interesează. Dar dacă ei au oameni care înțeleg din fotbal ceea ce au înțeles realizatorii acestui „Gol", dacă operatorii și televiziunea lor sînt capabili să extragă din „joaca" asta un asemenea film — eu spun că trebuie să avem generozitatea de a accepta că ei au fotbalul cel mai frumos, fotbalul cu cel mai uman chip, căci numai dintr-un asemenea fotbal putea veni un asemenea film. Calitate mai substanțială decît a avea un chip uman — nu cunosc. E o calitate superioară oricărui titlu mondial.

În concluzie: filmul acesta trebuie reprogramat într-o oră de vîrf, pentru toți telespectatorii care vor să vadă oameni, cu o prezentare demnă stilistic de patima literaturii lui Fănuș — iar teleaștii noștri, fie doar cei sportivi, să stea cuminți și să-și ia notițe în timpul reproiecției.

BELPHEGOR

ÎNTR-UN SINGUR ORAȘ

(Urmare din pag. 1)

neglijat în trecut. **Un asemenea proces de reașezare a învățămîntului de educație fizică a fost cu atît mai complex și mai dificil, cu cît la început trebuiau depășite unele inerții, dărîmate unele bariere. Fiindcă, inițial, nu toată lumea a înțeles utilitatea și rolul profesorului de educație fizică în opera generoasă de formare a unor generații multilateral pregătite pentru viață. Sprijinul prompt al partidului s-a făcut simțit și în această direcție, el fiind hotărîtor în schimbarea unor concepții învechite, a unor mentalități retrograde.**

Numai așa s-a putut ajunge la actualul tablou, cînd — numai în București — numărul profesorilor de educație fizică (996) depășește cifra existentă în 1938, în întreaga țară. Practic, în primul oraș al României, nu există școală generală — dintre cele peste 200 — liceu sau școală profesională, la care să nu fie încadrat cel puțin un profesor de educație fizică. Ca să nu mai vorbim de școlile generale experimentale (în care educația fizică se predă însă din clasa I), **unde numărul profesorilor de specialitate este cel puțin întreit.**

Județele oferă, la rîndu-le, o imagine cu totul altă, o situație net îmbunătățită, cifre de domeniul sutelor. În rețeaua școlară a județului Cluj, de pildă, funcționează în prezent 367 profesori de educație fizică, în Prahova 257, în Bihor 255, în Timiș 242, în Brașov 218, în Ilfov 208. **O asemenea rețea explică de ce, în multe dintre aceste județe, fenomenul sport a îmbrăcat proporții de masă, a cîștigat în substanță dînd campioni și recordmani.**

Îmbucurător este faptul că și în județe mai tinere sau marginale ca poziție geografică, numărul profesorilor de educație fizică este într-o continuă creștere. Un județ ca Sălaj, de exemplu, care nu a beneficiat în trecut decît de aportul unui număr infim de profesori de specialitate — ceea ce justifică și activitatea sportivă foarte limitată — dispune, în momentul de față, de un număr de 44 de cadre didactice cu specialitatea educație fizică. În același timp, în județul Olt funcționează 56 profesori de specialitate, în Gorj 50, în Alba 83 (la fel ca și în Teleorman), în Suceava 84, în Vîlcea 82, în Maramureș 86 ș.a.m.d.

Sînt cifre menite, desigur să genereze optimism, să determine întrevederea unei perspective tot mai frumoase a învățămîntului de educație fizică, în ideea larg creditată ca TOȚI COPIII ȘI ÎNTREGUL TINERET să devină adepți convinși ai exercițiului fizic, practicanți ai unei discipline sportive, la alegere, după preferințe, după aptitudini. Dacă nu pentru performanță, cel puțin pentru destindere, pentru sănătate, pentru sporirea capacității vitale, de învățătură și de muncă.

Salutînd cifrele prezentului, se impune, însă, să privim cu încredere, luciditate și răspundere în viitor.

A privi cu încredere înseamnă a întui posibilitatea creșterii în continuare, în proporție geometrică, a numărului profesorilor de educație fizică, astfel ca aceștia să fie răspîndiți, uniform, în toate județele, pe tot cuprinsul patriei. Pentru împlinirea unui asemenea obiectiv important, partidul și guvernul, creează condițiile necesare.

A privi cu luciditate și răspundere înseamnă a situa, în prim plan, obligația de a nu rămîne pe o poziție de contemplare a actualelor realități, a cifrelor amintite. Fiindcă cifrele nu vor spune nimic, ele își vor pierde din semnificație dacă profesorii de specialitate nu vor manifesta, în exercitarea nobilei lor misiuni, pasiune, stăruință, spirit de inițiativă, capacitate de organizare. Într-un cuvînt, dacă nu vor urmări, în principal, **CALITATEA** muncii lor. Altfel se va întîmpla ca la Liceul „Ion Slavici" și Școala de aplicație de pe lîngă Liceul pedagogic, ambele din Arad, în care unele ore de educație fizică se desfășoară într-o platitudine dezarmantă, prezența profesorilor de educație fizică fiind mai mult simbolică, spiritul lor de orientare șters, exigența lor ca și inexistentă. Asemenea exemple de cum **NU** ar trebui să se desfășoare orele de educație fizică, chiar dacă nu ating proporții alarmante, se mai întîlnesc totuși și în alte școli, în cuprinsul altor orașe. Ele fac notă discordantă cu reglementările în vigoare, cu înseși prevederile „Legii sportului", care conferă acestei activități — fapt fără precedent — o importanță de ordin național.

Așadar, **CALITATEA** se impune să se afle în prim planul preocupării profesorilor de educație fizică. În această idee nu trebuie neglijat un alt aspect: **cadrele didactice care predau educația fizică, mai ales în mediul rural, au, în majoritate, o pregătire medie, sînt — în cazul cel mai fericit — absolvenți ai fostelor SMTCF. Pentru îmbunătățirea continuă a calității muncii acestora, organele de resort ale Ministerului Învățămîntului, în colaborare cu CNEFS, au inițiat, cu ani în urmă, în vacanța de vară a elevilor, cursuri de perfecționare cu durata de 20 de zile. Inițiativa a fost primită cu multă satisfacție, roadele ei s-au făcut simțite. Dar, inițiativa ca atare n-a fost continuată, deși — în repetate rînduri — s-a cerut acest lucru. La rîndu-i, ziarul nostru a pledat pentru reînnodarea tradiției acestor cursuri. Să credem că ele vor fi reluate începînd chiar din acest an?**

În fine, ar fi de dorit ca fiecare profesor de educație fizică să se transforme într-un propagator neobosit al culturii mișcării printre copii, printre elevi, printre tineri și chiar printre vîrstnici. Dacă fiecare profesor va căuta să convingă cît de util este ca să-ți petreci, zilnic, cel puțin o oră din timpul liber pe un stadion, într-o poiană, pe aleile unui parc, urcînd pe cărări de munte, el va face un imens serviciu semenilor săi, societății. Va determina un flux către exercițiul fizic, va contribui la crearea unei opinii de masă favorabilă sportului și mișcării, în general. În esență, aici trebuie să ajungem.

Tr. IOANIȚESCU

SONDAJ ÎN PREGĂTIRILE PENTRU C.M. DE POPICE

REZULTATE VALOROASE, DAR CIFRELE INDICĂ IMPRECIZIE LA MANȘELE „PLINE"

Pregătirea popicarilor români (cotați ca adversari redutabili în arena internațională) în vederea C. M. de la Bolzano se află în toi. 8 fete și tot atîția băieți, care au trecut prin sita mai multor trialuri, au urmat în cadrul asociațiilor respective și pe centre (Ploiești și București) un program de antrenament indicat de specialiștii federației. Criteriile de verificare a stadiului atins în pregătire au fost concursurile rezervate periodic selecționabililor și evoluția acestora în jocurile campionatului divizionar.

Dar, cum în popice, cifrele arată măsura exactă a valorii sportivului, am găsit de cuviință, întrucît mai e timp pentru unele retușuri, să facem un scurt bilanț al comportării selecționabililor. În consecință, am apelat la rezultatele înregistrate de jucătoarele și jucătorii din loturile republicane în meciurile internaționale susținute peste hotare, care ne scutesc de un eventual subiectivism. Așadar, să dăm cuvîntul cifrelor.

Margareta Szemani: partide în Cehoslovacia — 423 p. d., 427; jocuri în Iugoslavia — 422, 439, 442; întîlniri în R.D.G. — 412; **Crista Szocs:** C — 413, 421; I — 408, 420; R.D.G. — 387, 405; **Elena Trandafir:** C — 421, 425; I — 436, 431, 409; R.D.G. — 392, 410; **Elena Cernat:** C — 378, 426; I — 416, 430; R.D.G. — 388, 387; **Ildico Jijic:** C — 394; I — 414, 436; R.D.G. — 434; **Cornelia Petrușca:** I — 454, 431, 449; R.D.G. — 436; **Florica Neguțoiu:** I — 411, 391; R.D.G. — 412; **Ana Marcu:** C — 399, 407; I — 455, 398; R.D.G. — 398, 414.

I. Micoroiu: C — 930, 915; I — 957, 962, 1007; R.D.G. — 918, 871; **C. Vinătoru:** C — 892, 917; I — 966, 973; R.D.G. — 899, 885; **P. Purje:** I — 903, 931, 941; R.D.G. — 825 (s-a resimțit în urma accidentului la mînă); **I. Băiaș:** C — 952, 901; I — 1004, 945, 936; R.D.G. — 932, 901; **I. Tismănaru:** C — 890; I — 925, 922; R.D.G. — 931, 882; **Gh. Silvestru:** C — 868; I — 927, 936, 874; R.D.G. — 877, 859; **V. Mântoiu:** C — 832, 875; I — 970, 954; R.D.G. — 840; **D. Dumitru:** C — 857.

Din statistica de mai sus se poate vedea că sportivii au depășit cifra de 900 p. d. la băieți și 410, la fete, rezultate de valoare mondială.

Dar cum nici cel mai experimentat ochi de specialist n-ar putea ajunge la concluzii juste privind numai rezultatul general am apelat și la cele parțiale și am constatat că, surprinzător, chiar și cei mai în formă popicari sînt deficitari în evoluțiile pe manșe. Dacă majoritatea jucătoarelor și jucătorilor dovedesc precizie la „izolate" și „singuratice", realizînd procentaje între 70—80 p. d. (25 de loviturl) și, respectiv, 80—90 p. d., în schimb sînt nesiguri la loviturile în „plin" unde — adesea — n-au putut să atingă sau să depășească cifra de 145 p. d. la fete și 155 la băieți. De exemplu, Gh. Silvestru (137, 122, 128), I. Tismănaru (139), V. Mântoiu (141, 142), Ildico Jijic (135, 131), Ana Marcu (128), Florica Neguțoiu (117) ș.a. au spart exasperant, doborînd cu mare greutate popicele la „pline". Cauzele? Fie că n-au putut depista particularitățile arenei, fie că pistele sau lăcașul popicelor cerea să se imprime un anumit efect bilei pentru a da un randament maxim loviturii. Cert este că selecționabilii nu joacă încă perfect canalul ales sau semicanal spre primul popic, acolo unde pistele impun o asemenea aruncate. Prin urmare, atenție la jocul la „plin", unde precizia canalul preferat trebuie să i se adauge și inteligența de a descoperi din cît mai puține bile particularitățile arenei.

Moara de vînt de pe complexul sportiv „Delta", din Tulcea.

1-0 PENTRU MOARA DE VÎNT!

Complexul sportiv „Delta", dat în folosință cu numai cîteva luni în urmă, construit prin munca patriotică a tineretului din Tulcea, este amplasat într-o pitorească zonă a orașului pe malul lacului „Ciuperca", pe coama uneia dintre cele șapte coline care înconjoară localitatea. În momentul în care treci de împrejmuitoarea poartă a complexului, în fața ochilor și se desfășoară într-o viziune geometrică o bază sportivă care ar satisface pretenții exigente.

Alcătuită dintr-un teren de fotbal, două terenuri de volei și de baschet, un teren de handbal și unul de tenis, baza este bine întreținută, toate terenurile fiind marcate cu grijă, în ciuda ploilor abundente care s-au cernit în ultima vreme deasupra orașului. Mina gospodarului se vede și în perfecțiunea gazonului, în zgura măturată cu grijă a terenurilor din spatele tribunei a II-a. Deasupra acestora remarcăm și instalația de iluminat pentru nocturne. Dar oricît de frumoase ni se par aceste lucruri la care alăturăm și „tribuna copiilor", în care micii suporteri ai echipei de fotbal „Delta" au acces gratuit, nu putem să nu remarcăm originala tabelă de marcaj a stadionului, amplasată pe structura lemnoasă a unei mori de vînt. Adusă de undeva din ținuturile tulcene unde era lăsată în paragină, moara a fost restaurată și utilizată ca tabelă de marcaj, devenind sufletul galeriei tulcene ,atunci, cînd, prin acționare manuală, palele ei încep să se rotească.

Notînd printre planurile de ameliorare a complexului, construirea unei noi tribune, amenajarea unei baze nautice și a unui bazin de înot pe malul lacului, lucrări ce vor începe în această primăvară, ne-am despărțit de elegantul edificiu sportiv al tulcenilor, simbol al pasiunii pentru sport existente aici. (h. a.).

CRAUL, BRAS, DELFIN...

SĂ APĂRĂM PRINCIPIILE, DACĂ ELE EXISTĂ..

Seria concursurilor din primul ciclu competițional s-a încheiat prin dubla întîlnire amicală cu echipele Cehoslovaciei. Succesul, dar mai ales maniera în care acesta a fost realizat, poate constitui un motiv de întemeiată satisfacție. Slavic, Balaban, Costa, Sterner, Covaci sau tenacele Naghi au fost, ca întotdeauna, exemple de dăruire sportivă pentru mai tinerii lor parteneri. Cu toate acestea, succesul realizat nu trebuie să ne împiedice să privim mai atent către fondul problemei.

Iată, de pildă, că în grupul restrîns al artizanilor victoriei se află și patru sportivi mureșeni care — se știe de ani de zile — se pregătesc în cele mai vitrege condiții posibile, fapt care nu i-a împiedicat însă, să-și stabilească cu toții noi recorduri personale. În schimb, mai mulți reprezentanți ai „noului val" (ponderea o asigură tinerii dinamoviști), care au avut condiții de antrenament mult superioare, au evoluat de-a dreptul penibil.

Pentru un ochi avizat faptul era previzibil. De mai multă vreme am atras atenția, în această rubrică, asupra unor aspecte legate de primatul intereselor personale ale unor antrenori în fața principiilor științifice de pregătire. Rezultatul? Remarcabile talente ca Anca Groza, Liliana Dan sau Anca Mihăescu, care ar fi trebuit să se afle deja în fruntea echipei feminine, bat pasul pe loc, regresează chiar. Craulul elegant al Lilianei Dan s-a transformat între timp în anticraul, iar multele probe competiționale la care a fost înscrisă în acest an trădează lipsa oricărui principiu logic de pregătire.

Principii elementare ale instruirii presupuneau, în primul rînd, o diagramă a participărilor care să-i permită — pe baza calităților de care dispune — să devină sprintera nr. 1 a țării. Dar așa ceva nu a existat. Mai mult, într-o serie de importante verificări cu caracter intern, L. Dan a strălucit prin absență (ca de altfel și ceilalți colegi de grupă). Faptul în sine mi se pare un veritabil mister; clubul Dinamo nu găsește sume derizorii care să asigure sportivilor participări în concursuri la Ploiești sau Reșița, dar în schimb organizează o întîlnire cu o modestă selecționată din Sofia!??

În cadrul aceleiași lipse a unor principii, sau mai bine zis mobilității acestora, care a devenit de-a dreptul supărătoare, să pot încadra și lamentările unor antrenori care — vezi bine — doresc să-și însoțească mereu sportivii în competițiile de peste hotare, dar în țară îi trimit să concureze singuri (vezi cazul Eugeniei Cristescu la Reșița). Se invocă, deseori, lipsa unor schimburi de experiență, și nu fără motiv. Dar cînd susținem în gura mare că ne interesează brasul lui Pankin sau Cathie Ball, s-o facem după ce în prealabil am studiat, pe toate fețele, stilul lui Costa, de la care avem de învățat în egală măsură.

Iată de ce apare astăzi mai mult ca oricînd nevoia de a apăra cu strășnicie principii logice (dacă ele există), părăsind veșnicul slalom pe care unii colegi mai tineri, deseori bine intenționați, îl fac în aria vastă a meseriei noastre.

Remus DRAGUȘANU

DE CE SE RATEAZĂ ARUNCĂRILE DE LA 7 m ÎN HANDBAL?

Ne răspunde maestrul emerit al sportului CRISTIAN GAȚU

Duminică, la meciul masculin de handbal Steaua — Universitatea București, studenții au ratat 4 din cele 7 aruncări de la 7 m de care au beneficiat, iar handbaliștii de la Steaua n-au fructificat 2 din 5 asemenea situații. Un caz luat la întîmplare, dar de loc... întîmplător.

În ultima vreme, în handbal transformarea unei aruncări de la 7 m, care — teoretic — nu ar trebui să stea sub semnul întrebării, a devenit nevralgică pentru beneficiari. Se ratează mult, incredibil de mult, risipirea unui asemenea avantaj ducînd nu numai la pierderea unui gol, ci provocînd și un șoc psihologic.

Ce se întîmplă? Am ales pentru a încerca să elucidăm, măcar parțial, chestiunea un interlocutor cunoscut prin abilitatea lui tehnică, un handbalist renumit pentru ușurința, inventivitatea și varietatea cu care minuiește mingea: **maestrul emerit Cristian Gațu.** La această măgulitoare recomandare să adăugăm, pentru a fi în tema interviului nostru, că nici „Cristinel" nu se poate lăuda că a fructificat toate aruncările de la 7 m...

— Cum explici avalanșa de ratări din ultimul timp?

— Se fac în această privință cîteva greșeli, aș zice, din „start". Prima este aceea că aruncarea de la 7 m este executată, de regulă, de cel ce a obținut-o, adică de cel faultat, care, bineînțeles, nu are capacitatea, nici psihică și nici fizică de a executa aruncarea. Luciditatea, calmul necesar sînt căutate pentru a se evita astfel de situații în... extrema cealaltă. Adică sînt trimiși să execute jucători de pe banca rezervelor, neîncălziți, neîncărcați suficient din punct de vedere nervos.

— Cea mai bună este, deci, calea de mijloc...

— N-am vrut să spun așa ceva. Voi face imediat cîteva propuneri, deoarece, vă mărturisesc, și pe mine m-a preocupat această problemă. Înainte însă trebuie să vă spun că ceea ce contribuie mult ca aruncările de la 7 m să nu fie transformate este și preocuparea tot mai mare a antrenorilor de a avea portari buni. Azi nu găsești ușor o formație din divizia A sau chiar B care să nu aibă portari excelenți. De multe ori citim în cronici despre minunile gol-keeperilor și nu trebuie să ne mire că ei au ajuns să pareze cu ușurință penaltiurile handbalului.

— Spuneai de niște propuneri...

— Da. Eu, dacă aș fi antrenor, aș pregăti nu unul, ci mai mulți jucători pentru executarea aruncărilor de la 7 m. În primul rînd ținînd seama de stilul, de particularitățile fiecărui portar. Unii sînt mai înalți, alții ies în față imediat, unii stau pe linia porții și apar în față în ultima fracțiune de secundă. Pentru fiecare mod de a para aruncarea de la 7 m trebuie pregătit unul sau mai mulți jucători. Apoi aș dori, ca unul ce am simțit nu o dată pe pielea mea acest lucru, să se aducă o modificare regulamentului de joc. Portarii nu se pot apropia la mai puțin de 3 m de cel ce execută. Aceasta teoretic, pentru că în practică ei ajung uneori în... sufletul tău. De aceea propun ca în interiorul semicercului să se tragă o linie scurtă la 4 m de la linia porții pentru ca arbitrul să se poată orienta rapid asupra corectitudinii poziției portarului.

— Interesantă propunere. Ea poate fi ușor pusă în practică. Pentru aceasta Federația internațională ar trebui să-ți acorde un premiu...

— Mulțumesc, dar premiul forului internațional l-am și primit. Vreau să spun că prin eforturile Comisiei Tennice a F.I.H. în ultimul timp arbitrii sînt foarte severi și au grijă de noi, aceștia mai mici și faultați des, acordînd multe aruncări de la 7 m. Este o mare satisfacție pentru noi și un lucru util pentru handbal. Ce să mai vorbim că dacă există mai multe asemenea situații ai de unde rata...

Cu această glumă interviul nostru s-a încheiat. Nu înainte însă ca simpaticul nostru interlocutor să nu promită că gluma a fost doar pentru coloanele ziarului...

Călin ANTONESCU

Gong

În prima întîlnire de box din cadrul turneului pentru desemnarea echipei ce va activa anul viitor în campionatul categoriei A, disputată sîmbătă la Tg. Mureș, formația locală Mureșul a fost învinsă de Progresul Brăila, cu 6—5. La această gală, ne informează corespondentul nostru C. Albu spectatorii au fost martorii unui gest reprobabil al antrenorului Petre Baltă, din Brăila. Elevul său, Ion Petre, descalificat în repriza secundă, a fost pălmuit de „maestru" în văzul întregii asistențe. Astfel de manifestări nu sînt permise nici în sala de antrenament și cu atît mai puțin într-o partidă oficială.!

● Între 14 și 16 mai, capii de serie din divizia B (U.M. Timișoara, Muscelul Cîmpulung, Metalul Bocșa și Rapid + Voința) se vor întîlni într-un turneu la Craiova pentru desemnarea echipei ce va promova în categoria A.

După finalele de lupte libere ale seniorilor

„NOUL VAL" NU ESTE PREA PUTERNIC...

Ultimul act al celei de-a 17-a ediții a campionatelor naționale individuale de lupte libere ale seniorilor — FINALELE — ne-a oferit un prilej unic de a constata pe ce treaptă valorică se află acei care practică acest sport. Spunem unic deoarece la recentele finale, găzduite de sala Floreasca, au avut acces toți luptătorii, dintre care foarte mulți tineri, veniți direct de la etapa județeană, fără a mai suporta trierea „zonelor", unde ar fi fost poate stopați de o serie de tineri talentați, dar lipsiți de experiența necesară pentru a trece înaintea consacraților. Așadar, repetăm, un prilej cum nu se putea mai bun pentru a ști totul, sau aproape totul, despre luptătorii noștri.

Am vrea să subliniem, mai întîi, că sportivii din lotul național, și aceștia ne interesează la ora actuală în mod deosebit, dată fiind apropierea campionatelor europene (la începutul lunii iunie) au înregistrat un evident progres, atît în ceea ce privește executarea procedeelor tehnice specifice stilului, cît și în rezolvarea diferitelor situații tactice. I-am putea menționa în acest sens pe **Petre Coman** (Steaua), **Vasile Iorga** (Progresul Brăila), **Ludovic Ambruș** (Steagul roșu Brașov), **Nicolae Dumitru** (Tomistex Constanța) și pe **Ion Marton** (C.S.M. Cluj) care, credem, vor participa la confruntările continentale.

Dar, nu putem fi indiferenți față de o altă constatare reliefată la aceste finale, privind „sportivul numărul 2, 3 sau 4" al fiecărei categorii. Pentru că, spre deosebire de luptele greco-romane, unde sînt cîte 3—4 concurenți de valoare apropiată la toate categoriile, la libere aproape că nu există nici unul de mari posibilități, cu perspective reale. Așa cum remarca și antrenorul federal, Ion Crișnic, la ședința de analiză a acestor campionate, **„de circa 8 ani n-au mai apărut decît foarte puțini luptători tineri cu reale perspective de a înlocui pe cei consacrați".** Cu Valeriu Albu și Ion Arapu (Rapid Buc.), Enache Panait (Steaua) și Emil Cristian (Dinamo Buc.) am putea încheia lista acestora, fără teama de a fi omis pe cineva. Trebuie să recunoaștem că, într-adevăr, este mult prea puțin. Iar dacă mai adăugăm că tinerii menționați mai sus nu sînt „descoperiri" de dată recentă, putem concluziona că „noul val" la lupte libere este încă departe de „țărmul" afirmării.

Nu putem pune punct acestor rînduri înainte de a ne exprima părerea că organizarea și pe viitor a finalelor, fără etapa de zonă, este salutară. În același timp, însă, considerăm neavenită desfășurarea întrecerilor la ambele stiluri, unele după altele, fără pauză de o săptămînă, două sau chiar mai mult. Din această cauză, la competițiile de la București, oficialii, aceiași pe toată perioada celor 6 zile, au fost solicitați mult prea mult pentru a se putea achita cu bine de obligațiile ce le aveau. Nu ar fi de loc rău dacă finalele s-ar organiza în localități diferite.

În rest, totul a fost bine.

Costin CHIRIAC

AZI ȘI MÎINE:

ULTIMELE ÎNSCRIERI LA „RALIUL PRIMĂVERII"

Pînă vineri la ora 20 se mai primesc înscrieri la Raliul Primăverii, competiție automobilistică rezervată începătorilor, aflată la cea de-a doua ediție. După cum s-a mai anunțat, cursa va avea loc duminică pe următorul traseu: București—Moara Domnească—Urziceni—Buzău—Cislău—Vălenii de Munte—Ploiești—București, în total 260 km. Organizatorii au stabilit o medie orară de 40 și 60 km/oră, în funcție de etapă.

Startul se va da la ora 7,30 de pe B-dul. Republicii (din fața sediului Școlii de șoferi amatori), iar primul concurent este așteptat să sosească în Capitală (str. Cîmpina) în jurul orei 13,30. Aici este programată și proba de departajare a concurenților, un test de îndeminare ce se va desfășura contra-cronometru.

Directorul cursei, tov. Emilian Alexandrescu, ne-a anunțat că în buna reușită a acestei întreceri au fost mobilizați numeroși tehnicieni și specialiști ai școlii de șoferi amatori din Capitală, mulți dintre ei fiind și cei care i-au inițiat în tainele conducerii mașinii pe viitorii concurenți. Reținem dintre aceștia numele cîtorva: Nicolae Adam, Mihai Sărățeanu, Sandu Ionescu, Constantin Burdeinic, Alexandru Negulici, Ion Petrini ș.a.